

‘Carmina scratch’: wanhoop niet, het komt goed

Van boven naar beneden: dirigent Jules van Hessen, LC-verlaggever Ines Jonker (midden) tijdens de repetitie, de strijkers van het NNO en bariton Frank Dolphin Wong.

Een klassiek koorstuk van 25 delen instuderen in anderhalve dag is een enorme uitdaging. 374 (amateur)zangers, onder wie LC-verlaggever Ines Jonker, gingen die aan met ‘Carmina scratch’, gisteren in de Harmonie. „Wanhoop niet, het komt goed”, sprak de dirigent. En het kwam goed.

INES JONKER
FOTO'S HOGE NOORDEN/
JACOB VAN ESSEN

Scratch is een unieke, spirituele ervaring die verbindend werkt. Koester het gevoel want het is zo bijzonder om op deze manier door muziek verbonden te worden.

Het is zaterdagmorgen en NNO-dirigent Jules van Hessen spreekt ons nog even bemoedigend toe voordat de verschillende stemgroepen los van elkaar gaan repeteren. Al dertig keer maakte hij een scratch-evenement mee, waarbij een concert in zeer korte tijd wordt ingestudeerd en uitgevoerd. Dit weekend is Leeuwarden aan de beurt.

Bij binnenkomst hebben we allemaal een rood tasje gekregen met daarin de essentialia voor een weekend zingen: een flesje water, een zakje Fisherman's Friend en tips voor een geslaagde Carmina Burana scratch. Nummer 1 luidt: Een goede voorbereiding is het halve werk. Oeps, daar val ik al door de mand. In tegenstelling tot veel collega-zangers heb ik me niet voorbereid door thuis alvast te oefenen. Ik hoop steek te kunnen terugvallen op een

eedere uitvoering van Carmina waar ik een paar jaar geleden aan meedeelde. Hulpdirigent Peter van Aerts loodst ons, sopranen, na de koffie door de lastigste delen van het stuk van Karl Orff. We moeten er duidelijk inkomen. „Ik zeg ja”, maar het is nog niks”, krijgen we dan ook van hem te horen. „Maar wanhoop niet, het komt goed.” Het gaat inderdaad steeds beter, en gelukkig, ik merk dat grote delen van de middeleeuwse compositie nog in mijn geheugen zitten. Met een praktische tip – haal je een hoge noot niet, laat hem dan over aan degenen die hem wel kunnen zingen – gaan we de lunchpauze in.

Het gelegenheidskoor is van zeer divers pluimage; er zitten twintigers tussen, maar ook zeventigers; sommigen zingen al jaren bij een koor, anderen gaven zich gewoon op als zangliefhebber. Bernhard Wewerink uit Berltsum zit al meer dan veertig jaar bij kerkkoor jubilate in Sint Annaparochie. „Ik dacht: dit is een mooie uitdaging.” Vooral de snelle

‘Glimlach bij het zingen, ook al moet u hier zijn van uw man’

stukken vindt hij pittig, al heeft hij thuis geoefend.

Wim van der Meij uit Heiloo heeft vermoedelijk de verste reis afgelegd om mee te doen. Het is al de vijfde keer dat hij de Carmina ‘doet’. „Dit stuk is zo plezierig om te zingen. En de koorzang doet je boven jezelf uitstijgen. Je produceert iets maar je krijgt ook iets”, is zijn ervaring.

Van Hessen betoont zich een dirigent met flair en humor die niet moeilijk doet over een foutje hier en daar. Zo zegt hij dingen als: „Er waren mensen die zich fortissimo vergisten. That's the spirit.” Als maar te zien is dat we er plezier in hebben. „Glimlach erbij, ook al moet u hier

zijn van uw man”, is een van zijn tips. Ook wijst hij bij tijd en wijle op de zinnelijke betekenis van de Latijnse teksten die we ten gehore brengen. „Dit liedje gaat over seks hè? Het lijkt wel alsof u er principiële bezwaren tegen heeft. Zing alsof u het leuk vindt”, krijgen de tenoren te horen.

„Lukt het jou, die laatste toon negen maten volhouden?”, vraag ik mijn buurvrouw. „Welnee”, zegt zij. „Dat is het voordeel van zingen met zoveel mensen, kun je snel even ademen.”

Logistiek blijkt het een ingewikkelde operatie, om zo'n groot koor zo te plaatsen dat alle stemsoorten goed tot hun recht komen. Dus moeten we zaterdagmiddag allemaal anders zitten, en gaat de indeling zondagmorgen weer over de kop. Toch wordt er weinig gemompd en doet iedereen gedwee wat de dirigent wil. En daarom, aldus Van Hessen aan het eind van de eerste repetitiedag: een applausje voor jezelf. „We zijn halverwege. Ik voel de zin er in.”

Na de generale repetitie met het

Noord-Nederlands Orkest zondagmorgen is het zomaar 13 uur. Nog slechts twee uur en dan is het publiek er al. Komt dit wel goed? Terwijl we aan de zijanten van het grote podium wachten tot we op moeten, ontwaart ik toch wat spanning bij mezelf en op sommige gezichten. En dan klinkt de paukenslag van het NNO en mogen we los. Van *O Fortuna*, via *Floret Silva* naar *Blanziflor et Helena*. De solisten, de muzikanten, het kinderkoor en alle amateurzangers: iedereen geeft het beste van zichzelf en dat wordt na 70 minuten beloond met een daverend applaus. Nog één keer *O Fortuna* dan.

Na afloop zijn we half-schor, hebben we het bloedheet, en doen de voeten zeer van het lange staan op hakken. Maar het deert allemaal niet. We zijn een ervaring rijker. „Wat jammer dat het nu afgelopen is. Ik zou vanavond zo nog een keer willen”, hoor ik iemand zeggen. Helmaal mee eens.

Bekijk op www.lc.nl/video

Onder de 374 (amateur)zangers waren ook leden van het Groninger Kinder- en Jeugdkoor en van het Noord-Nederlands Concertkoor.

Alle deelnemers bijeen op het grote podium, de solisten, de muzikanten, het kinderkoor en amateurzangers.